

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Duminica

**Înfricoșătoarei Judecăți
(a lăsatului sec de carne)**

**SF. 42 MUCENICI DIN AMOREEA;
AFLAREA SFINTEI CRUCI**

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți deschide o săptămână pregătitoare pentru începutul Postului Mare.

Între duminica aceasta și Duminica izgonirii lui Adam din rai este condensată întreaga istorie a mântuirii neamului omenesc, iar pe parcursul Postului Mare, timpul acesta al istoriei este cumva răstignit pentru a fi îndumnezit. De fapt acum ne gândim că toți vom muri și vom fi judecați de Dumnezeu, iar Postul Mare ne dă șansa pocăinței, ca să dobândim un răspuns bun la această judecată.

Acum ne pune Sfânta noastră Biserică în față a doua venire a Domnului Hristos și Judecata de apoi. În „Crez” mărturisim că Domnul Hristos „iarăși va să vină cu mărire, să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit”. Când va fi aceasta? Răspunsul este clar: Nu se știe! Căci Hristos Însuși a spus că „de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Mt. 24, 36). Noi trebuie să fim totdeauna pregătiți să-L întâmpinăm pe Mirele Hristos, precum fecioarele înțelepte. Parusia Domnului va fi precedată de anumite semne, din care să deducem că ea nu este departe: propovăduirea Evangheliei la toate neamurile, ivirea de prooroci mincinoși și căderea multora de la credință, venirea lui Antihrist, venirea pe pământ a lui Enoh și Ilie, multe și mari catastrofe naturale, convertirea poporului evreu la creștinism, arătarea pe cer a semnelor Fiului Omului, adică a semnelor Sfintei Cruci. Dar ordinea apariției lor ne rămâne necunoscută.

A doua venire a Domnului, schimbarea chipului lumii acesteia sau pre-

JUDECATA DIN URMĂ

Momentul marilor surprize

facerea ei în „cer nou și pământ nou”, precum și învierea morților se vor petrece deodată cu iuțea de fulger și apoi va avea loc Judecata de apoi, care va fi: universală, solemnă, publică, dreaptă, definitivă (veșnică), supremă și înfricoșătoare.

Zice Domnul Hristos: „Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață” (In. 5, 24), adică se vor prezenta la judecată și vor trece prin ea ușor, ca și cum nu s-ar fi dus la judecată.

Dumnezeu a dat Fiului dreptul de a judeca mai ales pentru că Fiul a fost supus aceluiași slăbiciuni trupestă ca toți oamenii, El experimentând în propriul trup omenesc durerea, foamea, setea, oboseala, deznădejdea, ș.a. și este cel mai în măsură să pronunțe o judecată dreaptă.

La judecata finală se va face o delimitare clară între valori și non-valori, între adevăr și minciună, între bine și rău. Până atunci, mai toate faptele oamenilor pot părea la fel și sunt acoperite întocmai cum sunt iarna câmpurile

acoperite de zăpadă și nu se mai deosebesc scaieții și măcăcinii de arbuștii folositori, și nici ogoarele lucrate și îngrijite de cele pline de buruieni și gunoaie. Acum toate se întrepătrund: evlavia cu fățarnicia, adevărul cu minciuna, frumosul cu urâtul, binele cu răul, cinstea cu viclenia, etc. Abia la finele istoriei se va face lumină și dreptate.

Judecata din urmă va fi și momentul marilor surprize. Până atunci unora le dăm cinste mai mare decât li se cuvine, fiindcă nu-i cunoaștem îndeajuns, iar pe alții îi disprețuim fiindcă noi judecăm după cele ce țin de exteriorul omului. Domnul Hristos ne-a spus că cei care par în veacul de acum a fi cei dintâi, vor fi cei de pe urmă în veacul viitor și, invers, cei care par lumii acum ca cei de pe urmă și neluați în seamă de către nimeni, vor fi cei dintâi cinstiți de Dumnezeu după pronunțarea sentinței.

Foarte mult va conta la judecată atitudinea față de semenii, căci fiecare va trebui să dea seama nu numai de orice faptă gravă comisă împotriva aproapelui, de orice calomnie (Mt. 12,36), ci

chiar și de gândurile rele. Vom fi judecați cu aceeași măsură pe care am folosit-o față de aproapele (Mt. 7, 1-5). Iar o foarte mare greutate o va avea iubirea ori indiferența dovedită prin fapte față de ceilalți oameni.

Pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu nu trebuie să faci lucruri imposibile, adică să faci să dispară foamea pe pământ sau bolile sau să lupți să desființezi închisorile, ci cum spunea Isaia: „împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu-i în casa ta pe nenorociții fără de adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l!” (cap. 58, 7). După cum zicea și maica Tereza de Calcutta, Hristos nu ne va întreba la judecată cât am strâns în această viață, cât am muncit ori citit sau am călătorit prin lume, ci câtă iubire față de semenii noștri va atârna foarte greu în balanța dreptății divine în favoarea noastră, și dimpotrivă, nepăsarea și

egoismul va înclina balanța în defavoarea noastră.

Noi poate nu vedem acum în semenul nostru pe Hristos, sau în Hristos pe semenul nostru, deși o știm deocamdată poate numai prin credință. Dar aceasta ni se va revela la Judecata din urmă. În Hristos vom vedea atunci chipul fiecărui om; în fiecare om vom vedea o rază a feței lui Hristos. Atunci vom vedea că, ne iubind un om, pe Hristos nu l-am iubit în acel om și n-am lăsat pe Hristos să-l iubească în noi. Căci așa cum chipul părintelui cuprinde chipurile tuturor copiilor săi, așa și chipul fiecărui copil este o rază din chipul părintelui, din specificul întreg al feței părintelui. Cine nu iubește chipul unui copil, nu iubește în întregime pe părintele lui. Hristos socotește ca referire la Sine toate faptele de iubire sau de ne iubire adresate oamenilor, așa cum noi referim la noi înșine toate cinstirile sau necinstirile adresate mamei noastre, sau fraților

noștri, sau copiilor noștri.

Faptul că Domnul Hristos judecă lumea ca om e o nouă cinste în care se arată omul, dar și o nouă îndumnezeire a omului. În înfățișarea Lui, de supremă cinste, se va arăta ce ar fi trebuit să devină omul, iar în faptul că trebuie să-i judece pe oameni, contradicția în care s-au așezat, sau distanța la care au rămas față de ținta la care voia Dumnezeu ca ei să ajungă. În Hristos-Judecătorul oamenii vor vedea într-o nouă lumină umanitatea Lui, dar și pe Dumnezeu într-o nouă descoperire. Iar precum Întruparea a constituit și pentru îngeri o nouă revelație a lui Dumnezeu prin apropierea Lui de făpturi, prin ieșirea din transcendența Lui, inaccesibilă într-un anumit sens, așa va constitui și venirea Domnului întru slavă și arătarea Lui ca Judecător și pentru îngeri o nouă revelație a lui Dumnezeu și, totodată, o nouă reliefare a măreției omului. ❖

Părintele Diacon Cristian Filiiuță

SFINȚII 40 DE MUCENICI DIN SEVASTIA

Biserica Ortodoxă îi prăznuiește în fiecare an pe 9 martie. Acești mucenici au trăit în vremea împăratului Licinius (308-324), prigonitor al creștinilor. Erau soldați creștini, de obârșie romani, greci, armeni, ce și-au primit moarte martirică pe la anul 320.

Sevastia era o veche localitate din Armenia antică (astăzi Sivas, în Turcia). Aici se afla în acel timp Legiunea a XII-a Fulminată.

În acele vremuri de prigoană creștină, guvernatorul Armeniei era Agricola, care aflând de cei 40 de ostași creștini, i-a silit să se închine idolilor. Pentru că au refuzat, au fost întemnițați timp de opt zile și bătuți cu pietre. Dar au primit întărire de sus, nelepădându-și credința. Apoi au fost osândiți, în vreme de iarnă, să petreacă toată noaptea în mijlocul unui lac, care se găsea în apropierea Sevastiei. La miezul nopții, unul dintre cei 40 de mucenici, a ieșit din apă din cauza gerului și alergând spre baia caldă, pusă de cei ce slujeau idolilor, a murit. Dar cei rămași au început fierbinte să se roage: „Ajută-ne Dumnezeu-le, Mântuitorul nostru, ușurează-ne sarcina și alină iuțimea văzduhului, că spre Tine nădăjduim, ca să nu ne rușinăm și să cunoască toți că ne-am mântuit strigând către Tine”. Rugăciunea le-a fost ascultată, căci apa lacului s-a încălzit, gheața s-a topit și 40 de cununi strălucitoare s-au pogorât asupra mucenicilor. O minune s-a petrecut, căci un

soldat roman, văzând lumina din cer ce încălzea apa, și 40 de cununi pogorâte peste mucenici, dintre care una nu mai avea pe cine să încununeze, s-a aruncat în apă, mărturisind că și el este creștin.

Scoțându-i încă vii din lac, poruncă a venit să li se zdrobească fluierile picioarelor cu ciocane. Așa s-au înfățișat lui Hristos, căci și-au dat ultima suflare în urma acestui supliciu. Trupurile lor au fost puse în care, urmând a fi arse și aruncate în lac. Unul singur, Meliton, mai tânăr, a supraviețuit torturii, și pentru că era încă în viață, romanii nu l-au pus în car. Dar mama lui văzând că nu se învrednicește să-l mărturisească pe Hristos prin moarte martirică, deși

femeie slabă, răpusă de durerea de mamă, și-a luat fiul pe umeri, pornind după căruțele cu trupurile sfinților. Cu sufletul sfâșiat, era încredințată că fiul ei va trăi cu adevărat numai urmându-i pe mucenicii Sevastiei. Simțind la un moment dat că fiul său și-a dat duhul, i-a depus trupul alături de sfinții mucenici. Iar ostașii au ars trupurile sfinților, aruncându-le în apă, pentru ca moaștele lor să nu mai poată fi luate de creștini. Dar Dumnezeu rânduse ca ele să se adune toate într-un loc, iar de acolo au fost scoase de creștini și ne-au fost dăruite nouă ca o bogăție de neînstrăinat.

Sărbătoarea creștină a Sfinților 40 de Mucenici din Sebasteia s-a suprapus la noi peste începerea anului agricol tradițional și a generat o sărbătoare tradițională românească, Mucenicii sau Măcinicii. În ziua de 9 martie, la țară era obiceiul de a se scoate plugul la arat. Plugul era trecut prin foc de către fierarul satului, era reparat, curățat și purificat. Plugarii făceau înțelegeri pentru întrajutorare la arat, iar în dimineața acestei zile plugul era scos în fața casei. Acest moment deschidea ciclul sărbătorilor de primăvară, presărat cu numeroase obiceiuri.

În București, părțile din moaștele Sfinților 40 de Mucenici din Sebasteia se află la Mănăstirea Antim, la Schitul Darvari, la Biserica Icoanei, la Biserica Mihai Vodă, la Biserica Dichiu de pe Strada Icoanei și la Biserica „Sfântul Alexie” de pe Calea Șerban Vodă. ❖

MAICA DOMNULUI ȘI FEMEIA MODERNĂ

Eu cred că femeia de astăzi și-a uitat vocația. Și vocația care este? Finețea, sensibilitatea, frumusețea, tandrețea. Acestea sunt lucruri pe care femeia poate să le împărtășească.

Bucuria și dragostea sunt completate de asumarea maternității. Până la urmă, femeia, așa cum spunea Părintele Stăniloae, este maica și matca vieții. În afara acestei vocații, femeia riscă să devină altceva, îndepărtându-se încetul cu încetul de menirea ei. [...] Femeia are vocația ei și în această vocație se și mântuiește.

Din cauza unui stupid spirit competitiv, se naște în societate o tensiune enormă între sexe. Soluția nu este să transformi femeia în bărbat sau bărbatul în femeie, ci fiecare să-și împlinească vocația și așa se ajunge la armonie. Dacă Dumnezeu ne-a lăsat bărbat și femeie, atunci fiecare să-și joace rolul până la capăt, în firea sa.

Uitați-vă la Maica Domnului, în câte ipostaze o avem în icoană!

O avem pe Maica Domnului în ipostaza de Călăuzitoare (Hodighitria). Ori, în familie, femeia este prin excelență călăuzitoarea copiilor. Maica Domnului

arată calea, iar singura cale adevărată este spre Dumnezeu, calea spre Pruncul Iisus. E, prin urmare, călăuzitoare. Întotdeauna, mama are mai mare putere de a călăuzi pe copil decât tatăl. [...]

Maica Domnului este Bucuria cea neașteptată. Și oare nu este femeia cea mai receptivă la nevoile celor din preajma ei? Și, în același timp, nu este ea făptura prin excelență care poate să dăruiască o bucurie neașteptată? [...]

Avem de asemenea icoana Maicii Domnului Mângâietoarea (Paramythia). Mângâierea mamei sau a soției tale nu

poate fi înlocuită de nici o ființă de pe acest pământ.

Femeia are în firea sa toate dimensiunile delicatității și gingășiei: e mângâietoare, degrabă vindecătoare, este cea care grabnic ascultă, cea a cărei mângâiere e cea mai tandră și mai plină de iubire, cea care răspunde imediat la boala copilului ei și aleargă să aline o durere, o suferință și chiar să vindece această suferință, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Vedeți, toate aceste ipostaze ale Maicii Domnului sunt, de fapt, împliniri ale femeii către care trebuie să tindă. ❖

Sfântul Simeon Noul Teolog sau văzătorul luminii

Sfântul Simeon Noul Teolog este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 12 martie. S-a născut în anul 949 în Galatia - Paflagonia, din părinți nobili și înstăriți, care plănuiau să-l rânduiască într-un loc înalt în ierarhia statului. A fost dus la Constantinopol unde și-a făcut studiile, iar apoi a obținut un loc la palatul împăratului. Sf. Simeon s-a legat însă încă de la vârsta de 14 ani de monahul studit Simeon Evlaviosul care l-a îndrumat spre asceză, rugăciune și studiul textelor duhovnicești. În jurul anului 975, urmare a acestei îndrumări, devine monah la mănăstirea Sf. Mamant. În scurt timp devine egumen al mănăstirii pe care o reînnoiește material și duhovnicește. Va îndeplini cu vrednicie această slujire timp de 25 de ani. În anul 1005 se retrage într-un loc de isihie al mănăstirii. În această perioadă el a creat operele sale teologice. Învățăturile Sf. Simeon despre rugăciunea minții și despre lupta duhovnicească i-au adus numele de „Noul Teolog”. În 1009 vrând să rânduiască praznicul pomenirii părintelui său spiritual Simeon Evlaviosul, stârnește reacții negative din partea unor foruri bisericesti și este judecat și exilat la capul Propandidei. Acolo va întemeia un așezământ monahal unde va trăi până la trecerea sa la Domnul la 12 martie 1022.

„Însă pentru oamenii care lucrează poruncile cu credință, frică de Dumnezeu și pocăință adevărată, harul se descoperă și totodată se descoperă și judecata viitoare. Aceștia văd atunci, cu mintea, ziua dumnezeieștii judecăți. Și iluminați de har, se văd limpede pe ei, cine sunt și în ce stare duhovnicească se află. [...] Și astfel se judecă și se cercetează de acum, înainte de a fi judecați de către Judecător. Cugetă rând pe rând la toate păcatele lor. Se gândesc că din cauza acestora au fost despărțiți de Dumnezeu. Se mustră și se osândesc pe ei

înșiși [...] plâng și se îndurerează și varsă râuri de lacrimi. Și în felul acesta, puțin câte puțin, se spală și se curățesc de păcate și patimi, cu harul lui Dumnezeu. Atunci se întâmplă al doilea botez - botezul pocăinței în colimvitra lacrimilor.” (Sfântul Simeon Noul Teolog - Miezul înțelepciunii Părinților - Ed Egumenița)

De numele Sf. Paisie de la Neamț se leagă o traducere monumentală românească a integralei operei simeoniene, - prima versiune într-o limbă modernă vorbită -, realizată la mănăstirea Neamț. ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	16 ³⁰ -17 ³⁰	Lb. engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Marti	14 ⁰⁰ -15 ⁰⁰	Lb. română - clasele VII-VIII	Prof. Stănescu Doina
Marți	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Lb. română - clasele XI-XII	Prof. Stănescu Doina
Joi	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Lb. română/matematică - clasa a IV-a	Prof. Ruscescu Georgeta
Joi	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6-13 MARTIE 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică Înfricoșătoarei Judecăți (a lăsatului sec de carne) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 9 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 11 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 12 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților Vecernie
Duminică 13 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsatului sec de brânză) – Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL NICOLAE PLANAS, PUSTNICUL ATENEI

Descoperim mereu alți și alți sfinți care ne copleșesc poate nu atât prin minunile pe care ei le fac, ci mai ales prin felul în care și-au trăit viața.

Unii dintre ei au trăit relativ aproape de timpurile noastre; dintre ei unii au fost chiar căsătoriți, poate ca să ne arate mai lămurit nouă că și căsătoria este o cale către sfințenie, dar mai ales o binecuvântată cale de mântuire.

Sfântul Nicolae Planas este numit ocrotitorul celor căsătoriți, pentru că a ajutat multe familii încercate să-și dobândească liniștea. S-au împlinit anul acesta, la 2 martie, 84 de ani de la plecarea sa în veșnicie. Un sfânt pe care am putea să-l asemănăm cu Sfântul Ioan de Kronstadt, pentru că la fel ca acesta a fost căsătorit, și la fel ca acesta, preot fiind, a slujit zilnic Sfânta Liturghie, fără de care nu putea trăi. Îl putem asemăna și cu Sfântul Ierarh Nicolae prin bunătate și grija sa pentru ocrotirea familiei.

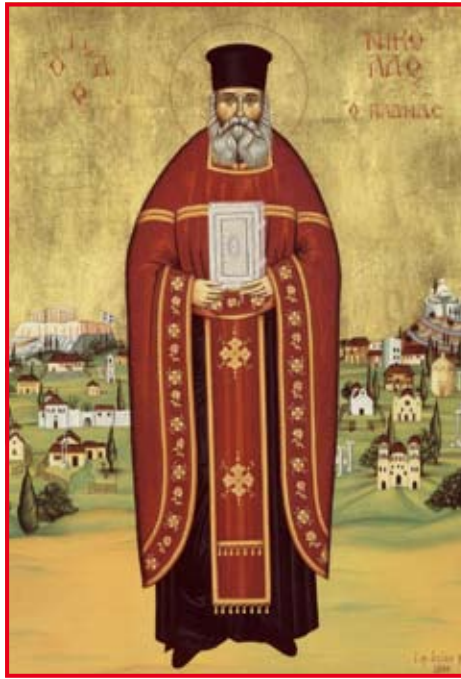
Pildă de viețuire creștină

Viața Sfântului Nicolae Planas a fost una de jertfă, deși a trăit în lume, căci a fost o pildă vie de viețuire creștină. Fiul unei familii evlavioase, Nicolae s-a născut în anul 1851 în insula Naxos. De mic a fost atras de viața liturgică a Bisericii, învățând singur cântările auzite la slujbe și deprinzând cititul de pe „Psaltire” și „Viețile Sfinților”. La 19 ani rămâne fără tată, și se mută cu mama sa în Atena, locuind nu departe de biserica Sfântul Ioan. Deși tânjea după viața călugărească, alege familia, căsătorindu-se cu tânăra Eleni Provelegiou, cu care va avea un băiat, Ioan.

Este hirotonit diacon în anul 1879 la Biserica „Schimbarea la Față” din Atena, și preot în 1884. După neștiutele judecăți ale lui Dumnezeu, Acesta o cheamă la Sine devreme pe Eleni, soția sa, iar părintele Nicolae, cu și mai mare dor, va alerga spre „brațele părintești”, călugărindu-se.

50 de ani de neîntrerupte Sfinte Liturghii

Părintele Nicolae va sluji la Biserica Sfântul Ioan vreme de 50 de ani, în care nu va înceta să facă zilnic Sfânta Liturghie și să se roage pentru mii de oameni. Este cunoscută mărturia pictorul Fotios Kontoglu, care l-a admirat pe părintele Nicolae: „Cunosc un preot în Atena. E cel mai smerit dintre preoți și cel mai simplu dintre oameni. Pentru orice slujbă, dacă-i dai o drahmă sau cincizeci de bani îi ia. Dacă nu-i dai nimic, nu cere. Pentru trei

drahme face priveghere de toată noaptea cu Liturghie, Pavcerniță, Vecernie, Utrenie și Ceasuri, toate acestea durând nouă ore. Orice pomelnic cu numele morților odată luat îl ține pentru totdeauna. La fiecare proscomidie pomenește 2.000-3.000 de nume. Nu se plictisește niciodată”.

Slujit de înger

Iar monahia Maria spune: „Pe durata jumătății de veac în care a liturghisit fără întrerupere (deoarece nu s-a îmbolnăvit niciodată), se mai întâmpla câteodată să nu aibă prescuri. Deși nu avea, găsea ușor la brutăriile din jur sau îi aduceau creștinii aproape întotdeauna. [...] Într-o zi, Utrenia avansase binișor, dar prescură nu se găsea nicăieri. A trimis două femei din obștea lui să meargă pe la brutării, pe la văduvele pe care le știa că întotdeauna aveau prescuri, s-a uitat atent în dulapurile din Sfântul Altar, dacă nu cumva celălalt preot a lăsat pe undeva vreo prescură, dar nimic! După un șir neîntrerupt de Liturghii, să se facă acum întrerupere!... S-a mâhnit până la lacrimi ... Când, deodată, îl văd că iese între Sfintele Uși ținând o prescură, cu totul proaspătă. Prescursa aceasta o găsisse pe... Sfânta Masă. Emoționat de bucurie, ne spuse: „Priviți, fiilor, ce semn mi-a dat Dumnezeu”. Toate minunile le numea „semne”. [...] Oare un Înger nu putea să-l slujească și pe cel ce trăia în lume, dar în afara ei, pe lucrătorul cel curat al Domnului, pe pustnicul pe care nu arareori ziarele îl menționau prin articole de genul celui intitulat: „Pustnici în Atena”, și îl lăudau pentru aleasa sa evlavie și virtute?”

Actele și contractele sale

La Proscomidie, părintele Nicolae, pomenea și patriarhi și mitropoliți. Pentru că păstra toate pomelnicele pe care le primea, Proscomidia dura aproape două ore. Iar ucenicii, pentru a-l ușura, rupeau în ascuns pomelnicele mai vechi. Avera sa era două bocceluțe cu pomelnice. La întrebarea „Ce ai acolo, părinte?” răspundea „Sunt actele și contractele mele.” Strălucea prin bunătate, zâmbind tuturor, fără vicleșug, iar sărăcia, calmul său, dragostea fără margini și înțelepciunea sa îi impresionau pe toți, văzând în această prezență împlinite toate făgăduințele lui Dumnezeu, căci „Dreptii vor lua împărăția podoabei și diadema frumuseții din mâna Domnului”.

Împodobit cu darul facerii de minuni

De altfel, părintele Nicolae predica mai ales prin viața sa. El însuși ajunsese un adevărat înger în trup, iar pentru aceasta Dumnezeu l-a împodobit cu darul facerii de minuni. Mărturisesc apropiații că nu o dată, părintele a fost văzut slujind deasupra pământului, ridicându-se asemenea Sfintei Maria Egipteanca. Rugăciunea și luminarea harului pe care o primea prin ea îi descoperea sufletele celor ce-l căutau, patimile și păcatele cele mai ascunse, de care nici cei ce se spovedeau nu-și dădeau seama. Credincioși din toate colțurile Atenei își îndreptau pașii în necazuri spre biserica unde slujea părintele Nicolae. La fel ca Sfântul Ierarh Nicolae, părintele Nicolae se ducea oriunde afla familii nevoiașе, în ascuns, fără să-l vadă cineva, ca să le ajute cu ceea ce acestora le lipsea. Tot așa a ajutat multe fete sărace să se căsătorească, a sprijinit studenți, plătind cursurile și cărțile celor nevoiași, toate făcute în desăvârșită discreție.

Canonizare și sfinte moaște

A plecat la Domnul la 2 martie 1932, iar moaștele sale au fost găsite mai apoi neputrezite și înmiresmate. Pentru că smeritul și rugătorul părinte Nicolae făcea minuni și după adormirea sa, a fost trecut în rândul sfinților la 23 iulie 1992.

Dacă dorim să ne închinăm Sfântului Nicolae Planas, să știm că o putem face și în București, părțile din sfintele sale moaște aflându-se la Biserica Rusă – Sf. Nicolae. ❖

**Pentru cei care vor să facă
donații în contul bisericii:
Parohia Serban Vodă, CF 14079820,
Cont RO97CECEB40336RON0262482**